

Pocăinta

Zorica Latcu

Nevrednica sunt, Doamne, milostivirii Tale
Si Ti-as cersi iertare, dar nu stiu cum sa--cer;
Ci Tu pricepi cuvantul din mute osanale
Si talcul rugaciunii de lacrimi si taceri.
Imi stiu faradelegea: gresita sunt, Stapane,
Prea mult am stat cu ochii plecati, catand in lut,
Prea multe griji avut-am de zilele de mane
Si n-am iertat, cand rana in suflet m-a durut.
Ti-am prea iubit faptura, de Te-am uitat pre Tine,
Si cantecul taranei l-am ascultat prea mult,
Am irosit comoara de armonii divine
Si glasul cel de taina eu n-am vrut sa-l ascult.
Mi-am impletit cantare din grele flori de tina,
Am indragit mirosul de verde si de crud,
Am prea iubit amurgul, cu zarea-i de lumina
Si turma de caprite, cu botul mic si ud.
Mi-am impletit cantarea din floare de matasa,
Am indragit mirosul de miere si de tei,
Am prea iubit podoaba si haina de mireasa,
In zambetul campiei, mijind sub pasii mei.
Nevrednica sunt, Doamne, milostivirii Tale,
Caci n-am sporit talantul, pe care mi l-ai dat,
Ci ca un rob c, amirosit in cale
Multimea milei Tale si darul Tau bogat.
Acum, cutremurata de taina Cinei sfinte,
Stau, Doamne, inainte-Ti, in goliciunea mea,
M-apasa greu pe umeri aducerile-aminte
De patimile firii, de toata pofta rea.
Din gand smerit primeste, Iisuse, rugaciunea,
Hraneste-ma pe mine cu har imbelsugat,
Adapa-ma cu mila, imbraca-mi goliciunea
Cu raza de sfintenie din chipul Tau curat.
Sa nu ma lasi, Preabune, sa plec nemangaiata,
Caci imi cunosc pacatul si taina Ta o stiu
Strig catre Tine, Doamne, din inima plecata,
Sa nu ma lepezi astazi, ci lasa-ma sa viu.
Sfinteste-ma, Iisuse, si taina mi-o arata,
Pogoara-n minte harul prin ungerea cu mir,
Si fa sa nu ma arda vapaie-nfricosata,
Cand buza mea de tina sorbi-va din Potir.